

Obstakels op het pad

Auteur: Judith van Rijswijk

Voor de tweede keer nam ik deel aan het Oranjepad. Dat is de wandeling van het Prinses Beatrix Spierfonds waarbij geld opgehaald wordt voor onderzoek naar een behandeling tegen spierziekten. Vorig jaar werd dit de mooiste dag van het jaar voor mij. Het gaf zo'n gevoel van verbondenheid. Ook al was het oktober, het werd in veel opzichten een stralende dag. Ik vroeg dit keer vrienden om ook mee te doen. Zij hoefden niet lang na te denken: 'Natuurlijk doen we dat!'

In de aanloop maakten wij foto's, zochten sponsors en deelden de actiepagina zoveel mogelijk binnen ons netwerk. Het gaf mij een positieve boost om te zien dat er zo veel lieve mensen waren die ons wilden sponsoren. Op de dag zelf zag ik in de ogen van mijn vrienden dat ze dit niet alleen voor mij deden, maar echt zelf wilden. Zo had een vriend bijvoorbeeld een promotiefilmpje gemaakt en het resultaat binnen 24 uur doorgestuurd.

De sfeer tijdens de wandeling was vrolijk. Onderweg praatte iedereen met elkaar. Waar nodig hielp men elkaar bij een op het pad liggend obstakel. Geen tak of boomstam leek te zwaar. Een op het pad gevallen tak stond voor mij symbool voor het leven: waar je zelf vastloopt, zijn er vaak anderen om je te helpen. Je hoeft het alleen maar te vragen. De meesten van jullie weten echter hoe moeilijk dat vragen kan zijn. Tijdens de wandeling zag ik dat je de ander juist kunt helpen door hulp te vragen.

Niet alleen mensen met een spierziekte liepen mee, ook mensen rondom die persoon. Mensen die vaak maar lijdzaam moeten toekijken hoe je worstelt met een ziekte die dag in, dag uit, je levensinvulling bepaalt. In hun ogen zag ik wat ik zelf zo graag zou willen: alle spierziekten de wereld uit. Door krachten te bundelen en de kwaliteiten goed te verdelen, kunnen we daar komen. Samen en met hulp.

De dag begon dit jaar iets minder stralend dan in 2021. Zij die de langere route liepen, kregen vermoedelijk ook een flinke plensbui op hun hoofd. Wij hadden geluk en we werden zelfs getrakteerd op een fijne zonnestraal. De sfeer was net als vorig jaar weer zo positief. Een vriendin van mij maakte foto's en filmpjes zodat ik nog lang kon

nagenieten van de dag. Met een voldaan gevoel stapte ik naderhand de auto in.

Vol enthousiasme vertelde de jongste deelnemer (5 jaar) van onze groep vanaf de achterbank wat ze zouden gaan eten: frietjes! Het leek mij goed om zijn voorbeeld te volgen.

De week erna keek ik nog eens naar de filmpjes en ik zag hoe mijn man en een vriend mijn rolstoel een extra duwtje gaven op hobbelig terrein. Ik kon mij het moment niet herinneren, maar het raakte mij hoe vanzelfsprekend zij die hulp boden zodat ik soepel over de eindstreep kwam. Zelfs als je het niet vraagt, kun je blijkbaar hulp krijgen. Ik neem mij voor om bij de volgende boomstam die op mijn pad komt, die niet alleen te trotseren, maar te proberen om samen de tak opzij te schuiven - of als dat niet gaat, linksom of rechtsom een nieuw pad te creëren.

Misschien tot volgend jaar?

